

Hồi thứ hai mươi hai

Lọt vào hang hổ

Âu Trường Quân nhìn trời chắc có lẽ đã qua giờ đũa có muốn đi ngủ cũng dở dang cho nên chàng vái chào Phùng Triệu Phi một cái rồi lấy giọng chân thật hỏi ông ta:

- Cứ theo lời Đầm Hưng Tông thì nội tình Thiên Ngọc Trang còn có rất nhiều bí ẩn, tại hạ muốn mời quần gia đi uống chút rượu để bàn bạc thêm có được không?

Phùng Triệu Phi trong người cũng hơi mệt mỏi vì nội thương chưa dứt hẳn nghe nói tới rượu thì thêm nhõm rãi nhưng lắc đầu trả lời:

- Lão và Trương huynh đệ chưa biết rõ ràng lai lịch của nhau thật không dám hở môi tiết lộ chuyện gì thêm nữa cả.

Âu Trường Quân cười hì hì, nói trêu ông ta:

- Quần gia chỉ là bù nhìn trong Trang, có tiết lộ đi nữa cũng chẳng mang tiếng đâu.

Phùng Triệu Phi thở dài, âm thanh rất bi phẫn:

- Phương minh chủ có thể bội bạc chứ lão không bao giờ để mang tiếng bội bạc, hiện tại mới chỉ là lời cáo giác của họ Đầm chừng nào Phương minh chủ nổi thẳng ra miện thì lão sẽ bàn tính sau.

Âu Trường Quân lại cười hì hì hỏi luôn:

- Phùng quần gia có quen với một nhân vật nào tên là Tiểu Phi Thố không nhỉ?

Phùng Triệu Phi gật đầu trở mặt ra nhìn chăm chú diện mạo của chàng một hồi, sau cùng lắc đầu nói:

- Vóc dáng Trương huynh đệ rất giống tiểu tử Tiểu Phi Thố, giọng cười lại càng y hệt, chàng hay có liên quan gì đến không?

Âu Trường Quân giả vờ bi thảm trả lời:

- Tiểu Phi Thố đã chết từ khi ra âm sơn quỷ động rồi...

Chàng không dám để Phùng Triệu Phi xúc động lâu, nhanh tay cởi chiếc mặt nạ da người ra, vừa cười vừa nói tiếp:

- Hiện tại chỉ còn tiểu tử Âu Trường Quân sống sót mà thôi.

Phùng Triệu Phi trong bụng đang giật mình vì tin dữ chưa kịp lên tiếng than thở hay hỏi han thì đã thấy chân diện của chàng, ông ta nhảy bắn lên một cái chạy tới nắm

tay chàng đỡ khóc đỡ cười. Phùng Triệu Phi cầm tay lắc lắc để một hồi mới hỗn hển thốt:

- Tiêu tử quỷ quái, người làm lão suýt bay mất hồn vía.

Âu Trường Quân cảm động vô cùng, chàng cười nhẹ nói:

- Bây giờ Quán gia chịu đi uống rượu với tại hạ chưa?

Phùng Triệu Phi cười ha hả, mau miệng trả lời:

- Lão chẳng phải quán gia bù nhìn là gì: người cứ gọi Phùng lão ca ca có lẽ còn dễ nghe hơn đấy.

Âu Trường Quân nói mấy câu khách sáo rồi sóng vai cùng Phùng Triệu Phi đi tìm một tửu quán hẻo lánh nhất bởi vì hầu như ai cũng biết mặt của ông ta, lộ diện lúc này chưa có lợi. Sau khi gọi rượu và vài món nhắm điểm tâm xong Âu Trường Quân mới kể sơ lược những gian khổ mình đã trải qua, khiến cho Phùng Triệu Phi chất lưỡi than thở hoài. Âu Trường Quân kể rất tỉ mỉ thái độ hồ hững của Phương Ngọc Diễm khi ở Trường An và mối ân tình của mình với Phương Tiểu Nga ra sao, chàng thở dài nói thêm:

- Chắc có lẽ Phương muội muội đã thú thật cho phụ thân nghe mọi chuyện, ông ta không bằng lòng cho nên mới đối xử với tiểu đệ như vậy.

Phùng Triệu Phi sáng mắt lên, lắc đầu mấy cái:

- Không phải vậy đâu, tiểu đệ đừng lo lắng về vấn đề này lão ca ca nghe đâu đây là yêu cầu của Nhị Trang chủ Hoàng Thái Cung. Thật sự ẩn tình ra sao thì lão có gặp mặt Nhị Trang chủ đâu mà hỏi han được miễn là Phương tiểu chủ còn an toàn trở về là yên tâm lắm rồi.

Âu Trường Quân lo lắng hỏi lại:

- Hiện tại Phương muội muội có an toàn tuyệt đối không? Lão ca ca hàng ngày gặp mặt thì nhận xét thái độ của nàng ra sao?

Đột nhiên Phùng Triệu Phi ngó lơ đi chỗ khác, hết uống lại thở dài chẳng trả lời gì cả. Âu Trường Quân biến sắc hỏi tiếp:

- Sao lão ca ca không trả lời? Hay là đã có sự cố gì nguy ngập đến tính mạng Phương muội muội chăng? Bất đắc dĩ Phùng Triệu Phi phải lên tiếng trả lời để chàng đừng bị lâm vào tình trạng bấn loạn tinh thần:

- Phương tiểu chủ vẫn mạnh khỏe đấy chứ, nhưng lão ca ca thật xấu hổ khi phải nói thật điều này.

Ông ta cầm chung rượu uống cạn trấn tĩnh tinh thần rồi nói tiếp:

- Phương tiểu chủ được bốn tên trong Bảo Chấp Đường hộ vệ từ Trường An về tới Thiên Ngọc Trang là bị cô lập ngay, lão ca ca nhận được lệnh của Phương minh chủ dặn dò rằng mọi chuyện đều để Bảo chấp đường, thu xếp cho nên chỉ nhìn xa xa mà thôi. Thoạt đầu nào ca ca cho rằng biện pháp này chẳng qua là để bảo vệ bí mật của Phương tiểu chủ, hoàn toàn yên tâm cho đến tối hôm qua nghe Đàm Hưng Tông tiết lộ nhiều chuyện không thể ngờ thì mới nghĩ lại. Thực ra Phương tiểu chủ chẳng khoẽ...chẳng khác gì bị giam lỏng vậy.

Âu Trường Quân rung động cả người chàng hỏi nhanh:

- Lão ca ca chưa được nói chuyện với Phương muội muội lần nào ư?

Phùng Triệu Phi thần thờ gật đầu, trầm giọng xuống có vẻ rất hồi hận:

- Đàm Hưng Tông nói ca ca là lão già hồ đồ thật chẳng sai chút nào, khi Phương tiểu chủ trở về lão có ra nghênh đón và nói vài câu nhưng Phương tiểu chủ cứ cúi mặt đi thẳng vào trong chẳng trả lời gì cả. Lúc đó lão ca ca tự nghĩ chắc Phương tiểu chủ xúc động quá mức hoặc có gì khó nói trong thời gian bị Bạch Phát hỏa thần bắt giữ, mai một sẽ hỏi sau cũng không muộn. Ngờ đâu sau đó mỗi lần định vào thăm tiểu chủ thì bọn Bảo chấp Đường đều ngăn cản. Đàm Hưng Tông viện hết lý do này đến nguyên nhân kia không cho lão ca ca gặp tận mắt, chỉ được đứng từ xa mà lên tiếng trấn an. Thật sự Phương tiểu chủ mỗi lần như vậy đều có trả lời nhưng không hề kêu ca oán trách hay nói gì khác thì lão ca ca làm sao biết được uẩn khúc?

Âu Trường Quân nhẹ bốt nỗi lo lắng, đột nhiên chàng hỏi:

- Hiện tại Đàm Hưng Tông đã chết rồi chấp không còn ai ngăn cản chúng ta cùng đi vấn an Phương muội muội xem sao, lão ca ca thấy có gì trở ngại nữa không?

Phùng Triệu Phi ngần ngừ trả lời:

- Bảo Chấp Đường có tới hai chục tên, võ công chỉ kém Đàm Hưng Tông chút ít, nếu họ ra tay ngăn cản thì rất khó lòng đó.

Âu Trường Quân liền trấn an ông ta:

- Bất đắc dĩ mới phải ra tay, tiểu đệ đệ biết chắc Phương muội muội không có bị điều gì ức hiếp thì lập tức rút lui ngay, còn trong trường hợp bất buộc xung đột lão ca ca cố gắng bảo vệ lấy mình, tiểu đệ đệ đã coa Áo ảnh pháp và Chuyển y thần công thì thừa sức mang Phương muội muội thoát khỏi Trang, lão ca ca đừng phân tâm lo lắng tới nữa.

Dù sao Phùng Triệu Phi đã gần bó với Thiên Ngọc Trang, nếu xảy ra sự cố đương nhiên không sao còn ở lại được cho nên nhất thời phân vân chẳng biết tính toán thế nào cho vẹn toàn.

Thấy Phùng Triệu Phi băn khoăn không dám liều lĩnh, Âu Trường Quân nói tiếp:

- Tiểu đệ đã nói thật, lão ca ca không giúp một tay thì tiểu đệ đệ sẽ đơn thân độc mã xông vào Trang, dù có phải tàn sát hết bọn Bảo Chấn Đường cũng đành vậy miễn sao tìm ra sự thật mà thôi. Chẳng lẽ lão ca ca thông tay đứng nhìn tiểu đệ đệ mạng vong được sao? Nếu lão ca ca về phe với bọn Bảo Chấn Đường thì tình cảm huynh đệ còn ra gì nữa?

Phùng Triệu Phi thở dài ảo não, nói như than:

- Một chút lầm lỡ bây giờ đâm ra dở dang giúp tiểu đệ đệ tất nhiên mang tiếng phản bội Thiên Ngọc Trang, còn ra mặt xung đột thì mất nghĩa mất tình. Tiểu đệ đệ còn phương pháp nào khác không?

Âu Trường Quân cũng thở dài theo, chàng rất thông cảm hoàn cảnh của Phùng Triệu Phi nhưng người yêu đang trong cơn nguy hiểm không liều lĩnh không xong. Âu Trường Quân xoay chuyển ý tưởng chợt nghĩ ra một cách khác chàng vội nói lớn:

- Tiểu đệ đệ sẽ nhẫn nhịn thêm một ngày nữa, trong thời gian đó lão ca ca viện lý do gì đó để rời Trang là hay nhất.

Phùng Tiểu Phi vẫn u oán lắc đầu:

- Phương pháp đó chỉ tránh cho lão ca ca khỏi mang tiếng mà thôi, tiểu đệ đệ nguy hiểm hơn gấp mười lần chẳng khác gì chui đầu vào miệng cọp vậy, lão ca ca đành lòng sao được.

Âu Trường Quân vỗ đùi đánh đét một cái tươi nét mặt nói luôn:

- Lão ca ca đeo cái mặt nạ da người này vào giả làm Bệnh thư sinh họ Trương, còn tiểu đệ đệ tháp tùng theo thì chẳng còn lo gì nữa cả.

Phùng Triệu Phi ngẫm nghĩ, có lẽ phương pháp này hoàn hảo hơn cả nên gật đầu ưng thuận, nhưng ông ta lại dặn do thêm:

- Bất đắc dĩ tiểu đệ đệ mới nên ra tay, tốt hơn hết là không nên sát hại ai, cứ điểm huyết hay đánh bị thương thôi, nếu lỡ ra mình sai lầm thì lão ca ca còn đường mà chống chế.

Âu Trường Quân tủm tủm cười và gật đầu ưng thuận. Theo đúng kế hoạch, ngày thứ hai Phùng Triệu Phi giả làm Bệnh Thư Sinh cùng với Âu Trường Quân đi đến Thiên Ngọc Trang, cũng giống y như lần trước cánh cổng chỉ hé mở đủ cho một người đi ra, dĩ nhiên không phải là Đàm Hưng Tông rồi! Đại hán ra tiếp khách trạc tuổi Đàm Hưng Tông nhưng

nét mặt đen đui và gian xảo hơn, hình như không phải là người Trung Nguyên. Cử chỉ của hắn thô lỗ và hung tợn hơn hẳn những người khác, cứ đứng ưỡn ngực hỏi luôn:

- Nhị vị kiếm ai?

Phùng Triệu Phi cúi thềm trong bụng, ông ta vừa cười vừa vái chào trả lời:

- Tại hạ họ Trương, ngoại hiệu Bệnh Thư Đình đây mà.

Đại hán này từ trước tới nay rất âm thầm chỉ là một tên bảo chấp bình thường, tên gọi là Lưu Luân phủ nhưng đồng bọn hay gọi bằng cái tên Lư Hắc Bì hơn, từ lúc Đầm Hưng Tông chết chẳng hiểu sao Nhị Trang chủ lại cất nhắc hắn lên làm chỉ huy. Ngày hôm trước còn ở trong Trang Phùng Triệu Phi đã có bụng thắc mắc việc này nhưng nhìn nhện không thềm hỏi tới Lư Hắc Bì gật đầu “ạ” một tiếng ra vẻ đã biết rồi nói ngay:

- Đại Trang chủ chưa về, Trương huynh đệ chờ thêm vài ngày nữa đi.

Phùng Triệu Phi giả vờ thở dài một cái:

- Hôm nay Đỗ đệ đệ mang thêm tin mới tới, không gặp Đại Trang chủ thì biết làm sao đây?

Âu Trường Quân liền chen vào nói:

- Việc đã gấp lắm rồi, chúng ta đưa tin cho Nhị Trang chủ hay Lão Quân gia cũng được mà.

Lư Hắc Bì không biến đổi sắc mặt lạnh lùng trả lời:

- Cả hai cũng đều xuất Trang cả rồi.

Âu Trường Quân chặc lưỡi than thở, nói dò hỏi luôn:

- Thế thì hổng to hiện tại ở trong Trang có ai đứng đầu quản lý thì xin các hạ cho gặp mặt cũng được.

Lư Hắc Bì vểnh mặt lên, to giọng nói:

- Hiện thì chỉ có một mình tại hạ lo liệu toàn bộ, nếu cần gì thì cứ nói luôn đi.

Phùng Triệu Phi cười âm trầm nói móc hắn :

- Việc này cực kỳ trọng đại làm sao có thể khinh suất nói bừa bãi được, đến cả cái tên của các hạ còn chưa biết rõ mai mốt đây ăn nói thế nào với Võ huynh.

Lư Hắc Bì cười kháy, hai mắt đảo qua đảo lại:

Nhị vị cứ nói đã đưa tin cho Hắc Thủ Xuyên Tâm Lưu Luân Phủ là Võ Tự Quyền chẳng dám trách móc đâu.

Âu Trường Quân cười tủm tỉm chờ lời hắn:

- À! Thì ra Hắc Thủ Xuyên Tâm nổi tiếng đây mà, xin lỗi tại hạ chẳng được nghe danh bao giờ vả lại Võ huynh cũng chẳng nhắc nhở gì đến, thật không dám hờ dờ làm bừa được.

Lư Hắc Bì trợn đôi mắt trắng dã lên quát:

- Võ Tự Quyền ý thế nịnh nọt Nhị Trang chủ lên mặt với ai chứ Lư Luân Phủ này có coi hấn ra gì đâu, có nhần gửi thì nói đại ra, còn không thích thì rời Thiên Ngọc Trang cho mau.

Phùng Triệu Phi và Âu Trường Quân ngấm ngấm tức giận vô cùng, Thiên Ngọc Trang là nơi Võ Lâm Minh Chủ tiếp đãi quần hào tứ phương từ trước tới giờ có khi nào hống hách và vô lý đến như vậy đâu.

Âu Trường Quân chợt nói trống không:

- Sự thế đã như vậy đành phải vậy thôi...

Lư Hắc Bì nhíu mày chẳng biểu chàng nói ý nghĩa ra sao, riêng Phùng Triệu Phi biết ý, ông ta thở dài:

- Đành vậy biết làm sao bây giờ.

Lư Hắc Bì tức giận quát to:

- Các người lén lút gì đó, không đi khỏi đây thì đừng trách ta đấy!

Âu Trường Quân bấu môi, cười nhạt trả lời:

- Được rồi, mai sau nhị vị Trang chủ có bất bình thì người đừng chối biến đi nhé.

Chàng vừa nói vừa kéo tay áo Phùng Triệu Phi xoay người đi luôn, cái xoay người nay vừa rất đúng bộ vị “Ảo ảnh pháp” nên Lư Hắc Bì chỉ thấy chớp mắt một cái, mấy huyết Cao Hoang, Thần Đường và Linh Đài sau lưng đã bị địch thủ kiếm chế rồi. Lư Hắc Bì hoang mang đến cực độ hấn run giọng la lên:

- Cái gì thế này, trời ơi ma quỷ hiện hình chắc.

Âu Trường Quân cười hì hì sát lỗ tai hấn, bàn tay ấn mạnh ấn mạnh vào lưng khiến cho Lư Hắc Bì đau nhói lên gần muốn tắt thở luôn, chàng vừa cười vừa nói nhỏ:

- Ta là người sống hấn hòi đấy chứ, chỉ có điều người vọng động là biến thành ma quỷ liền đó.

Lư Hắc Bì nhỏ giọng lại, vẫn còn chưa hết hoảng sợ:

- Các người không tin tưởng ta, không tiết lộ tin tức thì thôi còn muốn gì mà kiếm chế ta vậy?

Âu Trường Quân vẫn cười trả lời rất ngây thơ:

- Bọn ta đi đường khát nước lắm, chỉ muốn vào Đại sảnh uống miếng nước trà cho thấm giọng thôi mà, Lư đại hiệp chịu khó tiếp đãi một chút vậy.

Lư Hắc Bì đảo mắt rất gian xảo rồi gật đầu nói nhanh:

- Nếu chỉ vì mấy chung trà thì tại hạ có tiếc gì xin mời vào, có điều... có điều... để tại hạ thông thả được không?

Âu Trường Quân cười nhạt, lắc đầu trả lời:

- Thả hổ thì dễ bắt hổ mới khó Lữ Đại hiệp đừng có ngu ngốc tổ về gì khác lạ nhé. Nào chúng ta vào Đại sảnh uống trà trò chuyện một lát đi.

Bàn tay Âu Trường Quân vẫn để hờ vào huyệt Linh Đài của hắn, thoáng trông ai cũng tưởng hai người thân mật choàng vai nhau mà thôi. Bất đắc dĩ Lữ Luân Phủ phải hô to:

- Các huynh đệ khai môn đón khách đi.

Sau tiếng hô của hắn cánh cổng nặng nề từ từ mở hoác ra, phía sau có đến năm sáu tên mặc y phục giống như Lữ Hắc Bì, chắc chắn là nhân sự trong Bảo Chấn Đường rồi. Một tên diện mạo dễ coi và còn trẻ tuổi bước tới hỏi trước:

- Lữ chi huy, Nhị Trang chủ đã dặn không tiếp bất cứ khách nào sao lại có chuyện này?

Lữ Hắc Bì lườm hắn quát lớn:

- Ai chỉ huy ở đây, ta hay người?

Thoạt mới nhìn nam nhân này rất dễ coi nhưng Âu Trường Quân nhìn kỹ mới thấy hắn có mấy nét phá tướng, đôi lỗ tai lại nhọn hoắt và nhỏ xíu chứng tỏ tâm địa còn gian ngoan hơn cả đồng bọn nữa. Tên này có vẻ chẳng sợ hãi gì Lữ Hắc Bì, cười nhạt trả lời rất xấc láo:

- Được rồi may mà mới lên chức chỉ huy được một hai ngày đấy.

Lữ Hắc Bì vừa thẹn vừa tức, hắn đã manh nha ý tưởng trong lòng nếu chuyện hôm nay ổn thỏa thì sẽ tìm cách thu thập tên này ngay, nhưng ngoài miệng không để lộ ra tí nào:

- Lý tiểu đệ cho mang trà lên đi.

Tên họ Lý này “Hừm” một cái lẳng lặng bước đi luôn. Toà sảnh đường cách cổng chính khá xa và có một con đường rải sỏi trắng chạy dài, hai bên trồng đủ mọi loại hoa thi nhau nở rộ trông hết sức đẹp mắt. Âu Trường Quân nhìn cảnh sắc lòng lấy và hít thở hương thơm sực nức thì chắc lười nghĩ thâm trong bụng: “Phượng Ngọc Diễm thần thái trang nghiêm đạo mạo thật nhưng chẳng biết phong lưu chút nào, ai đời kiến trúc như loại trọc phú khoe khoang thế này. Chẳng trách Phượng muội muội quen nét ương ngạnh và kiêu ngạo là phải lắm”.

Cả ba đến gần đại sảnh đường thì Âu Trường Quân một lần nữa lại cảm khái bởi vì nó kiến trúc hết sức lộng lẫy khác hẳn phong thái đơn giản ngoài cổng Trang. Ba chữ lớn “Thiên Ngọc Trang” cùng với ba chữ nhỏ “Đại Sảnh Đường” đều được dát vàng chói lọi, mỗi chữ lại còn đính mấy viên ngọc bích long lánh, chỉ nội bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ tài vật trong Trang còn giá trị lớn lao hơn rất nhiều. Lư Hắc Bì vừa ngồi xuống ghế, Âu Trường Quân liền vỗ lưng hân hỷ mấy cái giả vờ khen dỗi:

- Thiên Ngọc Trang quả là quyền quý vào bậc nhất trong võ lâm, Lư huynh được phục vụ nơi đây thật phúc đức vô cùng.

Thật ra chàng đã điểm mấy huyết đạo trọng yếu của hân rồi mới yên tâm ngồi cách xa ra một chút cho có vẻ tự nhiên. Tên trẻ tuổi họ Lý quay ra với hai tráng đinh bưng trà và mấy hộp bánh ngọt bước ra, sau khi xong xuôi Lư Hắc Bì mới trầm giọng lên tiếng sai khiến:

- Được rồi, Lý tiểu đệ lui ra ngoài đi.

Họ Lý vờ như không nghe thấy đơn đả rót trà mời mọc rất văn vẻ và trịnh trọng:

- Kính mời nhị vị dùng chút “Thái Mã Trà” cho ấm bụng, trà này được đặc chế vừa bổ vừa thơm, thật không có loại trà nào sánh kịp được.

Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi cầm chung trà lên tỏ lời cảm tạ, riêng Lư Hắc Bì cau mặt nói lớn tiếng:

- Chuyện này rất quan trọng, Lý tiểu đệ hãy lui ra đi đừng khoe khoang vớ vẩn nữa.

Họ Lý đột nhiên “hừm” một tiếng ánh mắt nhìn Lư hắc Bì rất kỳ lạ, hân vẫn cười toe toét nói chuyện với Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi tỉnh táo như không có chuyện gì xảy ra cả:

- Thiên Ngọc Trang còn mấy thứ rượu nổi tiếng là “Bách Hay Hảo Tửu” mấy khi có được khách quý hạ cố đến Trang, tại hạ xin mời một vài chung mới được.

Hân chẳng cần chờ Lư Hắc Bì có đồng ý hay không, quay quả trở vào trong liền. Âu Trường Quân cười tủm tỉm nói:

- Lư huynh hẹp hòi hơn tiểu đệ đệ của mình rồi! Lư Hắc Bì chỉ “hừm” trong miệng, hân tức giận không biết sao mà kể nên chẳng thèm trả lời chàng lấy nửa câu. Chợt Phùng Triệu Phi trầm giọng nói chen vào:

- Loại “Bách Hoa Hảo Tửu” này quý giá vô cùng chỉ có khách cực kỳ cao trọng như Độ Nạn Đại sư hay Hồng Bang Chúa Cái Bang đến thăm Đại Trang chủ mới mang ra mời, Lý Cửu Linh hôm nay nhanh nhẩu thật đấy. Từ trước tới nay Phùng Triệu Phi xử sự thẳng

thần đã quen rồi, ông ta nói câu này hớ hênh đến ba bốn chỗ nhưng Lư Hắc Bì ngu độn chỉ phát hiện một điểm mà thôi, hấn trợn đôi mắt lên kinh ngạc hỏi luôn:

- Ủa! Trương huynh đệ sao biết rành rẽ về “Bách Hoa Hảo Tửu” như người đã ở trong Trang vậy?

Âu Trường Quân giật mình đánh thót một cái, vội đỡ lời:

- Hà! Chẳng qua là được nghe Võ huynh kể lại đấy, tại hạ và Trương huynh đây đã được thưởng thức bao giờ đâu?

Lư Hắc Bì “ạ” một tiếng ra vẻ đã hiểu, hấn sầm mặt hỏi:

- Nhị vị giao tình thâm hậu với Võ Tự Quyền quá nhỉ? Hấn ta chắc đã kể hết toàn bộ sự tình trong Thiên Ngọc Trang rồi phải không?

Âu Trường Quân chưa kịp tìm lời đối đáp thì Lý Cửu Linh đã le te chạy ra, tay phải cầm một bình rượu, tay trái cầm ba cái chung lớn bằng phỉ thủy rất đẹp. Hấn chưa tới nơi mà mùi hương đá tỏa ra ngát thơm khắp Đại sảnh liền, thật là hảo tửu đệ nhất chứ không sai. Lý Cửu Linh mặc cho Lư Hắc Bì hậm hực, hấn rót đầy ba chung lớn rồi vừa cười vừa nói:

- Xin mời, xin mời, cứ uống rượu vào thì chuyện trò sẽ hứng thú hơn nhiều lần uống trà nhất là “Bách Hoa Hảo Tửu” lại càng tuyệt diệu hơn nữa.

Âu Trường Quân cười tủm tỉm, chẳng cần khách sáo uống cạn luôn, chàng khà một hơi rồi lớn tiếng khen ngợi:

- Rượu ngon thật! Trân quý thật!

Lý Cửu Linh cười toe toét nhưng chàng vẫn có ấn tượng gì đó về hấn không sao thấy có cảm tình được, Lý Cửu Linh lại thúc giục:

- Trương huynh sao không nếm thử “Bách Hoa Hảo Tửu” đi?

Phùng Triệu Phi thở dài, cầm chung rượu uống cạn không khen ngợi mà cũng chẳng tỏ ra thích thú chút nào. Âu Trường Quân trong thời gian đó chớp nhoáng suy nghĩ thế nào Lý Cửu Linh cũng sẽ mời rượu Lư Hắc Bì nên giả vờ vỗ vào bả vai hấn một cái để giải huyt cánh tay, miệng bô bô nói:

Rượu ngon vô cùng, Lư huynh uống cạn đi rồi chung ta sẽ bắt đầu nói chuyện cho thoải mái.

Lư Hắc Bì uể oải thò tay cầm chung rượu đưa lên miệng, gân cốt hầy còn chút tê tái nên run run làm sánh mất một phần rượu ra ngoài. Âu Trường Quân thấy Lý Cửu Linh cứ nhìn chăm chăm Lư Hắc Bì thì chợt dạ hỏi:

- Lý huynh chưa thấy Lư huynh uống rượu bao giờ chắc?

Đột nhiên Lý Cửu Linh biến sắc trong thoáng mắt, hấn lấy lại bình tĩnh rất mau rồi cười trả lời:

- Hình như hôm nay Lư chỉ huy không được hài lòng, thần sắc nhão nhối hoài cho nên tại hạ mới vô lễ một chút thôi.

Lư Hắc Bì đã uống cạn, hấn trợn mắt quát tháo:

- Nếu người đừng có lằng chằng ở đây thì ta mới hài lòng được chứ.

Lý Cửu Linh cười khẩy, trả lời rất khó hiểu:

Tiểu đệ đệ e rằng rút lui rồi, Lư chỉ huy còn khó chịu hơn gấp mấy lần đấy.

Lư Hắc Bì ngẩn người ra quát hỏi liền:

- Người nói nhăng cái gì vậy?

Câu hỏi của hấn không được trả lời bởi vì Lý Cửu Linh sau khi vừa nói xong lập tức nhanh chân rút lui liền, vắng vắng còn vọng lại âm thanh tiếng cười khẩy gian xảo của hấn. Âu Trường Quân tẩm tẩm cười, nói móc Lư Hắc Bì:

- Huynh đệ trong Thiên Ngọc Trang đối xử với nhau tự nhiên thật!

Lư Hắc Bì tức giận trợn mắt lên chưa kịp đối đáp thì bỗng nhiên toà Đại Ảnh Đường rung lên nhẹ nhẹ, hình như đang có hàng trăm con ngựa chạy ngang qua vậy. Cùng một lúc Phùng Triệu Phi và Lư Hắc Bì giật bắn cả người lên, Phùng Triệu Phi đứng bật dậy la lớn:

- Sao lại phát động cơ quan thế này?

Lư Hắc Bì cũng nhắc lại y hệt câu nói, chỉ thêm có mấy tiếng sau :

- Sao lại phát động cơ quan thế này? Lý tiểu đệ, Lý Cửu Linh đâu?

Lẫn trong tiếng rầm rì là âm thanh ồm ồm của Lý Cửu Linh, hình như vọng lại từ nơi khác thì phải:

- Ha ! Ha ! Lư Hắc Bì người còn kêu réo tên ta làm gì nữa.

Tiếng động rầm rì đã dứt hấn và toàn bộ trở lại im lặng như cũ nhưng Phùng Triệu Phi và Lư Hắc Bì đều đã hoảng sợ đến tái xanh mặt mũi. Lư Hắc Bì vội vã nói với Âu Trường Quân:

Người giải huyệt cho ta mau mau may ra còn kịp đấy.

Phùng Triệu Phi đưa tay ra ngăn cản, trầm giọng nói:

- Đừng vội vã, dù sao cơ quan cũng phát động xong rồi, cần phải hỏi Lý Cửu Linh xem hấn muốn gì đã.

Âu Trường Quân lúc này mới giật mình hồi mau:

- Đại Đảnh Đường này cũng có bố trí cơ quan nữa sao?

Phùng Triệu Phi chẳng cần trả lời, âm thanh vang vọng của Lý Cửu Linh ồm ồm lên tiếng trả lời thay:

- Có chứ, Nhị trang chủ Hoàng lão gia khi nào lơ là với bọn gian tặc xâm phạm Thiên Ngọc Trang được.

Lư Hắc Bì ngồi yên một chỗ quát lớn:

- Lý Cửu Linh, người nói thế nghĩa là gì, ta mà là gian tặc ư?

Phùng Triệu Phi cũng vội vã quát tháo:

- Lão đầu phải gian tặc, Lý Cửu Linh người mở cơ quan ra ngay.

Vừa quát ông ta vừa đưa tay tháo chiếc mặt nạ da người để lộ chân diện ra. Lư Hắc Bì giật mình la lớn:

- Phùng Quán Gia, thế mà lão bảo có chuyện phải đi Bạch Đế Thành đấy ư? Lão đội lốt Bình Thư Đình quấy nhiễu Thiên Ngọc Trang thì đúng là gian tặc thật rồi, còn chối cãi sao được?

Âu Trường Quân không kịp ra tay cản trở đành phải nhăn nhó xoay chuyển ý nghĩ tìm phương cách khác, có đến nửa khắc cũng chẳng lóc lên con đường khả dĩ nào cả. Phùng Triệu Phi giận dữ cãi lại:

- Thế người khuất tất dẫn kẻ khác vào Trang vi phạm hiệu lệnh Nhị Trang chủ thì có phải là phản bội không?

Tiếng cười khanh khách của Lý Cửu Linh vang lên cắt đứt ngang câu chuyện giữa hai người, hần gần giọng nói:

- Thôi đừng cãi nhau nữa, bọn người đều là kẻ phản bội Thiên Ngọc Trang, chịu khó chờ ở đây để ta thỉnh ý chỉ thị Nhị Trang Chủ phát lạc ra sao nhé.

Lư Hắc Bì dùng cánh tay tự do đập rầm rầm trên bàn:

- Lý Cửu Linh, ta bất ngờ bị hai tên này kiềm chế tương kế tựu kế dẫn bọn chúng vào đây để thừa cơ hội ra tay đảo ngược lại chứ thật tâm đâu phản bội bao giờ?

Lý Cửu Linh trầm giọng trả lời:

- Thân làm dạ chịu, sao người không thà chết còn được huynh đệ thương tiếc hơn là cõng rắn vào cắn gà nhà.

Lư Hắc Bì vẫn tức giận cố cãi cho bằng được:

- Ta đang giảng bấy thì người phá bình nửa chừng chưa biết ai công ai tội đâu đó.

Phùng Triệu Phi không chịu kém, đồng dục ra lệnh:

- Lý Cửu Linh, người cứ mở cơ quan ra mau, ta lấy chức phận quản gia lãnh chịu toàn bộ việc này trước mặt nhị vị Trang chủ.

Lý Cửu Linh cười âm trầm trả lời lắt léo cáng:

- Tại hạ không dám nghe lời đâu, đừng quát tháo mà thêm mỗi một.

Âu Trường Quân chán ngán, chen lời vào nói với Phùng Triệu Phi:

- Lão Quản Gia đừng thêm đôi co với hần nữa, tại hạ đừng “Thông Huyền Như Lai Thần Công” thì đến sắt thép cũng phải tan vỡ như thường.

Chàng hướng về phía có âm thanh của Lý Cửu Linh trầm giọng nói:

- Ta cảnh cáo người đó, dù Đại Ảnh Đường có là thành đồng vách sắt cũng không thể ngăn cản được đâu.

Lý Cửu Linh lại cười sằng sặc, hần thách thức:

- Thật ra gian Đại Ảnh Đường này không có vách dày lắm đâu, người cứ thử thì biết, ha ha...

Phùng Triệu Phi quay lại nói với Âu Trường Quân:

- Vách tường chỗ nào cũng là gang thép dày nửa thước, tiểu đệ đệ không phá thủng nổi đâu, để mặc lão ca ca đối phó cho.

Họ Lư “hừ” một tiếng cói rất tức giận, hần lườm ông ta rồi nói:

- Đệ đệ với ca ca thật thân mật, thảo nào lúc nãy để lộ thân phận ra mấy lần, ta chỉ tự trách mình hồ đồ không thấy ngay lúc đâu nên mới bị đối xử như kẻ phản bội thế này.

Âu Trường Quân mặc cho hai người nói qua nói lại, chàng suy nghĩ chín chắn rồi thông thả nói:

- Dù toàn bộ là tường đồng vách sắt nhưng thế nào cũng có chỗ nối tiếp, lão ca ca biết rõ hơn thì chỉ dẫn đi, tiểu đệ tin rằng “Thông Huyền Như Lai Thần Công” có thể sử dụng thành công đấy.

Phùng Triệu Phi ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu nói nhanh:

- Phải đấy, duy nhất có cánh cửa Đại Ảnh Đường mà chúng ta vừa mới đi vào là tương đối dễ phá hơn hết, bởi vì đó là tiền diện đón khách nên không tiện bố trí bằng thép đúc chạy trên bánh xe. Hai cánh cửa này đóng mở bằng bản lề và chỉ bọc thép ở hai mặt để giả gỗ mà thôi.

Lư Hắc Bì biến sắc, hần mắng chửi luôn:

- Con chó già kia, người còn chối là không phản bội nữa không? Người chỉ dẫn cho địch nhân như thế không sợ Nhị Trang Chủ phan thanh cây xẻ thịt ra sao?

Đột nhiên tiếng nói của Lý Cửu Linh lại vang lên:

- Họ Lư, người chẳng cần phải bả vờ ơn nghĩa nữa cứ để Phùng Triệu Phi vấn kế thử xem có phá được không. Tức cười thật, thân mình trúng độc không còn hơi sức mà làm bộ làm tịch hoài.

Bất giác cả ba người đều giật mình, cùng lúc vận công kiểm soát lại xem có thật như vậy không. Cả ba hết sức kinh hãi bởi vì Lý Cửu Linh chẳng ngoa ngôn, toàn bộ chân lực tiêu tán đi đâu hết, gân cốt yếu mềm như người thường vậy. Lư Hắc Bì la lên trước tiên, nét mặt rất hoảng sợ:

- Trời ơi! “Băng Thiềm Tư Tinh”.

Âu Trường Quân vẫn bình tĩnh hỏi Phùng Triệu Phi:

- Có đúng chất đó không, hiệu lực ra sao mà tiểu đệ đệ chẳng thấy đau nhức chút nào cả vậy?

Kỳ lạ là Phùng Triệu Phi cũng không biết luôn, lão ngơ ngác lắc đầu rồi ấp úng trả lời:

- Lão ca ca... thật chẳng biết cái tên này... vả lại Thiện Ngọc Trang đâu bao giờ dùng tới chất độc hạ lưu như vậy.

Âm thanh của Lý Cửu Linh lại vang lên, hắn vừa cười vừa nói rất khoái chí:

- Tiểu tử hỏi vô ích thôi, lão già đó là bù nhìn thì còn biết ra sao mà trả lời. Các người đã ở trong rọ thì tiểu gia tiếc rẻ gì mà không dám giải thích cho rõ. Đây là món đồ chơi độc đáo của Đại sư phụ Hoàng Lão nhân gia mang từ Thiên Trúc về đó, nó chỉ là chất dãi của con Băng thiềm ngàn năm cực hàn cho nên không phát tác ngay đâu. Đầu tiên dấu hiệu là mất hết chân lực trong vòng một ngày mới bắt đầu gặm nhấm lục phủ ngũ tạng đau đớn không sao chịu nổi và đến một tuần thì xương cốt cũng chẳng còn nữa nên có tên gọi khác là “Băng Thiềm Vô Cốt Độc” đấy.

Âu Trường Quân rung động cả châu thân nhưng diện mạo vẫn bình tĩnh cười nhẹ:

- Lý huynh đệ dọa tại hạ đấy ư? Nếu là chất độc thì tại hạ đã phát giác ra từ lâu rồi đây chắc chỉ là một thứ “Mê hồn hương” xoàng xĩnh nào đó mà thôi, tại hạ sẽ khôi phục công lực được liền tức thời.

Lý Cửu Linh cười phá lên, to giọng thách đố:

- Giỏi lắm, người cứ thử đi. Nói thêm cho người biết tại sao nó lại có tên “Băng thiềm tử tinh”, chất độc này hơi có mùi vị khác lạ nhưng khi pha vào rượu thì mất ngay, nhất là “Bách hoa hảo tửu” thì người làm sao phát hiện ra được?

Lư Hắc Bì đột nhiên nghẹn ngào lên tiếng:

- Lý Cửu linh người nhẫn tâm dùng độc chất ác độc này đối phó với ta ư? Người còn nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ nữa không?

Lý Cửu Linh cười nhạt trả lời luôn:

- Đã là quân phản trắc thì dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng được cả, ví thử ta không tính ý nhận ra thì tình cảnh Thiên Ngọc Trang ra sao, Có khi ta mất mạng hoặc là xâm phạm đến cả tính mạng của Đư phụ nữa.

Lư Hắc Bì nghẹn lời không biện bạch được một tiếng nào. Lý Cửu Linh lại âm trầm nói tiếp:

Người mang tiếng huynh trưởng ma ngu ngốc quá ngay khi cùng với hai tên kia đi vào ta đã có chút nghi ngờ rồi, đến lúc uống trà người lại ngồi đực ra chẳng đúng phép chủ khách thì chẳng ra tay còn đợi cái gì nữa. Hà ! “Bách hao hảo tửu” có là đồ vất đi đâu mà mang cho bọn người uống bữa bãi được.

Âu Trường Quân vừa nghe vừa kiểm tra lại toàn bộ sự việc thì đúng chính xác như vậy, chàng tự trách mình sơ hở vì thiếu kinh nghiệm giang hồ nên mới ra nông nỗi này. Sự việc đã qua rồi có oán trách cũng bằng thừa, Âu Trường Quân lẳng lặng dùng tâm pháp “Loạn chân phi giả” thúc đẩy chất độc “Băng thiềm tử tinh” vào một chỗ, ngờ đâu lần này hoàn toàn thất bại. Độc chất “Băng thiềm tử tinh” rất kỳ lạ, nó vô hình vô sắc tuyệt đối, chàng đã mấy lần dùng tâm pháp “Loạn chân phi giả” mà các luồng kinh mạch độc lập chỉ rung động lên, không sao tìm ra được đối tượng để dồn ép. Âu Trường Quân vẫn không nản chí, chàng quay qua dùng chuyển y thần công hy vọng luồng chân khí ở tay này xuyên qua tay kia không bị lệ thuộc vào chính kinh sẽ có hiệu lực thu hút chất độc. Nếu được như vậy thì có thể hai tay và bờ vai sẽ bị liệt hoặc hư nát ra nhưng thà như vậy còn hơn, chỉ cần hai chân cử động là còn hy vọng tìm cách thoát thân. Âu Trường Quân vận hành “Chuyển y thần công” tới lần thứ ba thì đột nhiên hai huyệt Kiên Nhung và Kiên Liên máy động mấy cái, chân khí từ từ dồn về đó liền. Âu Trường Quân biết rằng chất độc này vô hình vô sắc cho nên chân khí bình thường không có triệu chứng gì khác lạ, thật ra nó đã âm thầm đi theo rồi. Chàng cực kỳ mừng rỡ nhưng không để lộ ra nét mặt, ngấm ngầm thúc đẩy để dồn chân khí về hai huyệt

đạo này thật mau, tràn đầy rồi mới dẫn nó đi theo đúng khẩu quyết “Chuyển y thần công”. Lúc đó Phùng Tiểu Phi lên tiếng kêu gọi:

- Lý Cửu Linh, người là thuộc hạ, bất cứ chuyện gì cũng đừng xét đoán lạm quyền cấp trưởng thượng, người hãy mời Nhị Trang chủ ra đây để trình bày trước đã.

Lư Hắc Bì cũng có ý tưởng giống như vậy, hần tán đồng ngay:

- Phải đó Lý tiểu đệ, mau chân đi mới được.

Lý Cửu Linh vẫn cười âm trầm, trả lời rất trịnh trọng:

- Bọn người bây giờ là thân phản tặc đừng có kêu gào bậy bạ, ta ghét mặt cho thả ngô công, độc xà thì cắn miệng tức khắc. Bọn người chờ đấy nhé, ta đi trình báo Nhị Trang Chủ đây, lão nhân gia không có thì giờ nghe bọn bây cãi cối cãi chày đầu, đừng mong mỗi vô ích.

Nói xong toàn bộ chìm vào im lặng rất lâu, chắc có lẽ Lý Cửu Linh đã đi xa rồi. Trong lúc đó tình trạng Âu Trường Quân rất kỳ lạ khiến cho Phùng Triệu Phi vừa quay lại phải giật thót rồi hồi hồn luôn:

- Tiểu đệ đệ làm sao vậy? Độc chất đã phát tác rồi ư?

Âu Trường Quân hoàn toàn không thể trả lời được, chàng cứ nghiến răng lại chịu đựng, diện mạo càng lúc càng đỏ sẫm như máu bầm vậy. Thì ra chàng dồn chân lực chạy từ tay trái qua tay phải đều phải đi ngang huyết Đại Chung, mới đầu chẳng có trở ngại gì thì đã mừng thầm trong bụng. Ngờ đâu đến lượt thứ năm, chân khí hòa với độc chất “Băng thiềm tử tinh” càng lúc càng bành trướng, có một ít từ huyết Đại Chung công thẳng lên đầu định phá phách Bách Hội Huyết nên diện mạo mới biến đổi và đau nhức kinh khủng như thế. Đúng ra nếu chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” còn hoạt động được thì chàng thừa sức ngăn chặn lại nhưng trong tình trạng này thì đành chịu. Có lúc Âu Trường Quân dự định dừng vận hành “Chuyển y thần công” chạy ngang qua hai vai, tất nhiên nó sẽ không còn cơ hội xông xáo lên nữa nhưng đã muộn mất rồi, “Chuyển y thần công” bị độc chất kích thích bành trướng liên tục chạy đi chạy lại không ngừng, chẳng có phương pháp nào kiềm chế nó được nữa, da thịt căng phồng gần như sắp nứt toác cả ra, đau nhức không thể chịu nổi thêm một giây phút nào nữa. Phùng Triệu Phi hỏi mà chàng có nghe thấy đâu, tâm thần hồ đồ chỉ nghĩ cách giải thoát chân lực ra thì mới mong chấm dứt được tình trạng này. Đã đến mức độ không còn chịu đựng được nữa, Âu Trường Quân đột nhiên đập mạnh xuống bàn một cái, âm thanh không kêu dòn như bình thường mà lạo xạo như sỏi đá va đập vào nhau đồng thời chiếc bàn sụm xuống vỡ tan thành hàng ngàn mảnh nhỏ luôn. Lư Hắc Bì và Phùng

Triệu Phi kinh hãi đến há hốc cả miệng ra, chẳng tâm đầu quan tâm tới việc nhảy tránh hay kêu la nữa, Âu Trường Quân phát tiết được một ít chân lực lẫn lộn vớt độc chất “Băng Thiên Tử Tinh” thì trong người thư thái lại một chút, đầu óc liền liên tưởng tới cánh cửa của Đại Ảnh Đường. Chàng lão đảo như người say rượu, chập choạng đi tới rồi dùng song chưởng xuất phát đánh bừa vào. “Bùng” âm thanh không có nơi thoát, chạy quanh gian Đại Ảnh Đường bịt bùng phát ra tiếng kêu “u u” liên tục như sấm động trên trời vậy, Phùng Triệu Phi thính lực yếu hơn cả nên màng nhĩ đau nhức chịu không nổi phải lập tức dùng hai tay bít ngay lại. Cánh cửa Đại Ảnh Đường quả nhiên được kiến thiết rất vững chắc, nó bị luồng chưởng lực kinh thiên động địa của Âu Trường Quân mà vẫn không bị bật ra, cứ rung lên kèn kẹt mà thôi. Chân lực và độc chất thoát ra gần nửa phần, lập tức thần trí Âu Trường Quân trở lại sáng suốt, chàng nghĩ thầm “Ta cứ đánh bừa thế này chỉ uống công mất sức mà thôi, phải tìm chỗ nào yếu nhất may ra mới thành công được”. Âu Trường Quân lập tức lên tiếng kêu gọi Phùng Triệu Phi:

- Lão ca ca đến đây giúp đệ đệ một tay mau đi.

Phùng Triệu Phi chân lực hoàn toàn mất hết, rất sửng sốt tự nghĩ mình giúp gì được nhưng cũng nghe theo lời, chậm chạp tới gần liền. Âu Trường Quân vội vàng nói sơ lược về “Chuyển y thần công” rồi kết luận:

- Đệ đệ cùng với lão ca ca liên thủ thì có hai cái lợi vừa tăng cường sức công phá vừa giải thoát bớt độc chất trong người lão ca ca, chúng ta phải mau mắn lên mới được, chờ đến lúc Lý Cửu Linh trở lại thì hỏng mất đấy.

Phùng Triệu Phi trong lúc đột ngột vẫn chưa hiểu cách thức thế nào, run giọng hỏi:

- Lão ca ca đã mất hết chân lực thì trợ giúp thế nào bây giờ?

Âu Trường Quân xoay người ông ta đứng đối diện với cánh cửa Đại Ảnh Đường, chàng áp hai tay vào huyệt Chí Dương phía sau lưng từ từ đưa chân khí “Chuyển y thần công” sang người ông ta. Thoạt đầu Phùng Triệu Phi không cảm thấy gì bởi lẽ trong người đang trống rỗng nhưng chỉ mấy giây phút sau đã thấy Đan Điền sôi sục lên. Chân khí của ông ta lẫn với độc chất “Băng thiên tử tinh” bắt đầu nhộn nhạo tìm cách chạy nhập vào luồng chân khí của Âu Trường Quân đưa sang. Phùng Triệu Phi nửa kinh ngạc nửa mừng rỡ vội vàng hướng dẫn nó chạy xuyên qua huyệt Huyền Khu để tiếp xúc với chân khí của Âu Trường Quân, cả hai hợp nhất thành một lực đạo mạnh mẽ vô tả. Phùng Triệu Phi rên lên một tiếng đau đớn, ông ta bắt đầu cảm thấy hai tay sưng

phòng lên bởi vì luồng lực đạo này đang bành trướng cực kỳ mau lẹ. Âu Trường Quân khẽ dặn:

- Lúc nào tiểu đệ hô “đánh” thì lão ca ca nhắm vào mé bên phải gần bản lề mà công phá nhé.

Phùng Triệu Phi cơ hồ muốn ngất đi vì đau đớn, gật đầu tỏ ý đã nghe rõ rồi đưa hai tay lên trước ngực chờ đợi. Âu Trường Quân vận toan lực ấn mạnh một cái và hô lớn “đánh” lập tức Phùng Triệu Phi duỗi thẳng hai tay ra liền. Lần này diễn biến khác hẳn lần trước, tiếng “bùng” cực lớn vừa phát ra đã bị át đi bởi những âm thanh hú lên như bão tố, một số đồ vật gần đó bị hút xuyên ra ngoài Đại Ảnh Đường liền. Cánh cửa này vững chắc vô cùng, chịu đựng một lực đạo như thế mà chỉ văng đi có một nửa cánh và chỉ bay chừng hai trượng đã rớt xuống đất đánh “rầm” một cái rung chuyển cả nền đất. Gian Đại Ảnh Đường đang ở trong tình trạng bị bít kín thì khi có lỗ thoát bất ngờ cộng thêm với lực đạo đánh ra trở thành một cơn lốc xoáy mạnh không sao tưởng tượng được, do đó mới có tiếng hú và các đồ vật mới bị hút ra ngoài như vậy. Chính bản thân Phùng Triệu Phi và Âu Trường Quân cũng bị ảnh hưởng, lão đảo chúi về đằng trước, Phùng Triệu Phi chỉ kịp kêu “ôi chà” là đã ngã dúi xuống đất trông rất tang thương. Âu Trường Quân không đến nỗi bị hại nhưng cũng phải bước chúi về phía trước mấy bước rồi nhún cái đà ấy bấm mạnh mấy đầu ngón chân tung người xuyên qua lỗ hở nhanh như chớp giật. Chàng phải lộn người trên không năm sáu vòng mới giải toả được lực bắn đi và hạ thân ổn định xuống con đường rải sỏi. Thật là vừa vận kịp thời vì ngay lúc đó đã nghe tiếng la hoảng của Lý Cửu Linh và tiếp theo là những tiếng la ó rầm trời, mười mấy tên trong Bảo Chấn Đường tới tấp chạy ra đứng chặn thành hàng ngang liền.

Vietkiem.com